

ere saa rigt lønede som disse, og saa en saa rigelig Pension for sig selv, Hustru og Børn; og hvis det kunde lade sig gøre, at mange flere, ja saa godt som alle i Danmark, kunde saa en saadan rig Pension og en saadan Pension, saa vilde de vistnok gerne have det; men da dette nu ikke lader sig gøre, saa synes jeg, at man skal være en lille Smule varsom med at gaa hen og oprette saa mange og store Embeder, det forekommer mig, naar man ser hen til, hvad der her foresligger paa Tingets Bord, at der er en saadan Mængde Lønningslove med stadig større Krav paa forøgede Lønninger, at det næsten kunde se ud, som om omtrent alle i vort Samfund havde Attraa efter at blive Embedsmænd. Men det er jo bitterligt, at de Folk, som skulle svare Lønningerne til alle disse Embedsmænd, for en stor Del sidde i meget trykkede Aar, saa det forekommer mig, at man skal være en hel Del betænkkelig ved og varsom med at gaa til at oprette mange store og rigt lønede Embeder med Pensioneret, og naar jeg ikke kan saa Djet op for, at disse Folk ville yde os større Støtte end den, vi nu allerede have, saa kan jeg paa ingen Maade gaa med til et saadant Princip. Det er jo nok muligt, at andre Lande ere ved at slaa ind paa et saadant Princip, men det er jo dog bitterligt, at de da ogsaa have bedre Raad til at lønne saadanne Folk. Naar det bliver anført, at Norge gik til meget højere Lønninger, end her er foreslaaet, skal det ogsaa bemærkes, at Norges Handel og Skibsfart er mange Gange større end den danske. Den har 1,600,000 Tons, medens vi her i Danmark kun have 230,000 Tons eller saadant noget, og det er jo en betydelig Forskel; saa det er jo klart, at de ville kunne bære en ganske anderledes stor Udgift, end vi kunne her hjemme; skulde vi optage Et eksempel efter dem og oprette saa rigt lønede Embeder, vilde det blive os aldeles uoverkommeligt, saa jeg tror, vi skulle betragte os som Smaafolk og sætte Tæring efter Næring. Da det jo ogsaa blev anerkendt af den ærede Ordfører, at disse Konsuler, vi have, virkelig have varetaget vor Skibsfart og vore Interesser med Digtighed, saa jeg kan ikke finde, at vi nu skulle gaa over til et saadant nyt Princip, som vi ikke kunne se, hvor det vil ende; det vil ganske sikkert i Fremtiden kræve meget forøgede Udgifter. Jeg kan derfor ikke være med til at gaa ind paa et saadant Princip, og jeg skal derfor anbefale det høje Ting at stemme for Mindretallets Endringer, at vi fastsætte Konsulatsafgiften til 75 Ore for Dampskibe og 25 Ore for Sejlskibe, og dernæst at vi

blive ved det nuværende Princip, og at Konsulatsafgifterne indbetales i Statskassen, for at de saa kunne benyttes til Lønninger til dette Konsulatvæsen, vi nu allerede have.

Bluhme: Naar jeg har bedt om Ordet, er det nærmest kun, fordi jeg har troet det rigtigst at gøre et Par Bemærkninger i Betænkningen afvigende fra Flestallet, som jeg i øvrigt fuldstændig slutter mig til. Med Hentydning til de Udtalelser, der for lidt siden faldt fra den ærede Ordfører for Mindretallet (H. Madsen), da er jo det, der blev fremført, Ting, som Udvalgets Ordfører vil svare paa. Der kom dog et Par Bemærkninger, som jeg for min egen Skyld nærmest maa sige noget til. Den ærede Mindretalsordfører sagde, at man skulde vogte sig for at lave ny Embedsmænd, pensionerede Embedsmænd. Jeg er saa bange for den Slags Gerninger som vel muligt, men jeg vil dog sige, at naar jeg er gaaet med hertil, har jeg tilstrækkelig motiveret det Standpunkt under første Behandling af Sagen og vil kun fremhæve, at vi have jo disse Embedsmænd i Forvejen, og vi have de store Udgifter til Embedsmænd, som her ere omtalt, nemlig 150,000 Kr. Forskellen paa Tilstanden, som den vil blive efter dette Lovforslag, og som den er nu, er efter min Formening denne, at om end Afgifterne paa Skibsfarten omtrent blive de samme, ville Pengene blive anvendte paa en for Handel, Skibsfart og Industri heldigere Maade, idet man vil søge at lægge Lønningerne derhen, hvor man har Brug for Konsuler, medens man tidligere lagde dem hen paa Steder, hvor der var mindst Brug for Konsuler. Det er et meget betydeligt Fremskridt for Skibsfartens og i øvrigt ogsaa for Handelens og Industriens Vedkommende. For saa vidt vi ad denne Vej skulle saa lønede Embedsmænd med Udgift til Pension, havde vi det ogsaa med den hidtilværende Institution; overalt, hvor vi havde Konsuler, som ikke vare rigt stillede, og som vare i Tjeneste hele deres Liv igennem, vilde man næppe kunne undgaa af og til at komme til at give dem Underføttelse. Der er en Betragtning, som jeg ogsaa mener, maa kunne gøres gældende her — det er i øvrigt fremhævet af begge de ærede Ordførere — og det er den, at det er ikke alene for Skibsfartens Skyld, vi have denne Lov, men det er tillige ogsaa, fordi Konsulerne, i Modsætning til tidligere Tider, ikke maa anses for at være stabe alene for Skibsfartens Skyld, men for hele det økonomiske Liv her hjemme, for saa vidt